

Epoch Times Kommentarer om Kommunistpartiet – 2 Om Begyndelsen til det Kinesiske Kommunistiske Parti

The Epoch Times

29. december 2004

Dette er den anden af Ni Kommentarer om det Kommunistiske Parti

Forord

Ifølge bogen *Forklare Simple Tegn og Analysere sammensatte Tegn* (Shuowen Jiezi) skrevet af Xu Shen (død 147 f.Kr.) består det traditionelle kinesiske tegn Dang, som betyder "parti" eller "bande" af to radikaler som svarer til henholdsvis at "promovere eller advokere" og "mørk eller sort." Når de to radikaler stilles sammen til et tegn, betyder tegnet "promovere mørke," "parti" eller "partimedlem" (hvilket også kan fortolkes som "bande" eller "bandemedlem") hvilket bærer en nedsettende betydning. Kongfutse sagde, "En adelsmand er stolt, men ikke aggressiv, social, men ikke parti-gænger." Fodnoterne i *Analekterne* (Lunyu) forklarer, "Folk som hjælper hinanden med at skjule deres misgerninger siges at danne en bande (parti)." I kinesisk historie blev politiske klikker ofte kaldt *Peng Dang* (cabal). Det er et synonym for en "bande slyngler" i traditionel kinesisk kultur og er forbundet med den betydning at danne en bande for selviske formål.

En kinesisk mand betragter et maleri af den kinesiske kommunistleder Mao Zedong som udråber dannelsen af den kinesiske folkerepublik fra indgangen til den forbudte by i 1949. Trods det kinesiske kommunistpartis påstand om det modsatte har KKP's historie været fyldt med uskyldiges blod og med bedrag. (Foto: GOH CHAI HIN/AFP/Getty Images)

Hvordan kunne det ske at kommunistpartiet opstod, voksede og til sidst greb magten i det moderne Kina? Det Kinesiske Kommunistparti (KKP) har konstant indpodet den tanke i det kinesiske folks sind at historien har valgt KKP, at folket har valgt KKP og at "uden KKP vil der ikke være noget nyt Kina." Valgte det kinesiske folk kommunistpartiet? Eller dannede kommunistpartiet en bande, der tvang det kinesiske folk til at acceptere det? Vi må finde svarene ud fra historien.

Fra den sidste del af Qing dynastiet (1644-1911) til de første år af republikkens periode (1911-1949) var Kina udsat for voldsomme ydre chok og omfattende forsøg på indre reform. Det kinesiske samfund var i et pinefuldt oprør. Mange intellektuelle og folk med højre idealer ønskede at redde landet og dets folk, men midt i national krise og kaos voksede deres følelse af bekymring, medførte først skuffelse og derpå fuldstændig desperation. Som mennesker der i tider med sygdom tyr til hvilken som helst læge der er til at få fat på, vendte de blikket udenfor Kina for deres løsninger. Da den britiske og den franske stil slog fejl, skiftede de over til den russiske metode. De ventede ikke med at ordinere det mest ekstreme lægemiddel for sygdommen i det håb at Kina hurtigt ville blive stærkt.

Fjerde Maj bevægelsen af 1919 var en grundig refleksion over denne fortvivlelse. Nogle mennesker var fortalere for Anarkismen; andre foreslog at kassere Kongfutses doktriner, og andre igen foreslog at importere fremmed kultur. Kort sagt afviste de traditionelle kinesiske kultur og var imod den kongfutsianske doktrin om middelvejen. Ivrigt efter at skyde genvej var de fortalere for destruktion af alt traditionelt. På den ene side havde de yderliggående blandt dem ikke en måde til at tjene landet på, og

på den anden side troede de fuldt og fast på deres egne idealer. De følte at verden var håbløs og troede at kun de havde fundet den rigtige fremgangsmåde til Kinas fremtidige udvikling. De var passionerede tilhængere af revolution og vold.

Forskellige erfaringer førte til forskellige teorier, principper og veje blandt forskellige grupper. Til sidst mødte en gruppe mennesker kommunistiske partirepræsentanter fra Sovjetunionen. Idéen om at "anvende revolution med vold for at gribe den politiske magt," hentet fra Marxismen-Leninismens teori, tiltalte deres bekymrede sind og svarede til deres ønske om at redde landet og dets folk. De dannede straks en indbyrdes alliance. De introducerede Kommunismen, et fuldstændigt fremmed koncept, i Kina. I alt tretten repræsentanter var til stede ved den første KKP kongres. Senere døde nogle af dem, nogle løb bort, og nogle, som forrådte KKP eller som blev opportunister, arbejdede for de japanske okkupationsstyrker og blev forrædere mod Kina, eller forlod KKP for at slutte sig til Kuomintang (Nationalistpartiet, herefter anført som KMT). I 1949 da KKP kom til magten i Kina var kun Mao Zedong (også stavet Mao Tse Tung) og Dong Biwu tilbage af de oprindelige tretten medlemmer. Det står ikke klart hvorvidt grundlæggerne af KKP dengang var klar over at den "guddom" de havde indført fra Sovjetunionen i realiteten var et ondt spøgelse og at det lægemiddel de søgte for at styrke nationen faktisk var en dødelig gift.

Det Al-Russiske Kommunistiske Parti (Bolshevikkerne) (senere kendt som Sovjetunionens Kommunistiske Parti) havde netop vundet dets revolution og var besat af ambitioner for Kina. I 1920 oprettede Sovjetunionen det Fjernøstlige Bureau i Sibirien, en gren af den Tredje Kommunistiske Internationale eller Komintern. Det var ansvarligt for oprettelse af et kommunistisk parti i Kina og andre lande. Sumiltsky var chef for bureauet, og Grigori Voitinsky var viceforretningsfører. De begyndte at forberede oprettelsen af KKP med Chen Duxiao og andre. Det forslag de indgav til det Fjernøstlige Bureau i juni 1921 om at oprette en kinesisk gren af Komintern angav at KKP var en gren ledet af Komintern. Den 23. juli 1921 blev KKP officielt dannet med hjælp af Nikolsky og Maring fra det Fjernøstlige Bureau.

Den kommunistiske bevægelse blev derpå introduceret i Kina som et eksperiment, og KKP har sat sig selv over alt, overvundet alt på sin vej og bragte derved uendelige katastrofer over Kina.

I. KKP voksede ved uafledigt at samle ondskab

Det er ikke en let opgave at introducere et fremmed og ondt spøgelse som kommunistpartiet, noget som er fuldstændigt uforeneligt med den kinesiske tradition, til Kina, et land med en historie af 5000 års civilisation. KKP har bedraget befolkningen og patriotiske intellektuelle som ønskede at tjene landet med løftet om det "kommunistiske utopia." Desuden fordrejede det teorien om kommunismen som allerede var blevet alvorligt fordrejet af Lenin, for at levere et teoretisk grundlag for at ødelægge al traditionel moral og principper. Desuden blev KKP's fordrejede teori om kommunismen brugt til at ødelægge alt hvad der var ufordelagtigt for KKP's styre og for at eliminere alle samfundsklasser og folk som kunne udgøre en trussel for dets kontrol. KKP antog den industrielle revolutions ødelæggelse af troen så vel som kommunismens mere komplette atheisme. KKP arvede kommunismens fornægtelse af privat ejendom og importerede Lenins teori om voldelig revolution. Samtidig arvede og yderligere forstærkede KKP de værste sider af det kinesiske eneherkerstyre.

KKP's historie er en proces af gradvis akkumulering af hvert enkelt ondt træk, hjemligt og fra udlandet. KKP har perfektioneret det ni nedarvede træk og givet dem "kinesiske egenskaber": ondskab, bedrag, ophidselse, slippe samfundets bæreme løs, spionage, røveri, kampe, likvidering, og kontrol. Som reaktion på fortsatte kriser har KKP yderligere befæstet og styrket måderne og omfanget hvormed disse ondartede karaktertræk har udspillet sig.

Første nedarvede træk: ondskab — ikklæde sig Marxismen-Leninismens onde form

Marxismen tiltrak oprindeligt de kinesiske kommunister med dets erklæring om at "bruge voldelig revolution for at ødelægge det gamle statsapparat og at oprette proletariatets diktatur." Dette er præcist roden til ondskaben i Marxismen-Leninismen.

Marxistisk materialisme er betegnelsen for de snævre økonomiske begreber om produktivkræfter, produktionsforhold og merværdi. Under de tidlige underudviklede stadier af kapitalismen gjorde Marx den kortsigtede forudsigtelse at kapitalismen ville dø og proletariatet ville vinde, hvilket historien og realiteterne nu har vist at være forkert. Marxismen-Leninismens voldelige revolution og proletariatets diktatur promoverer magtpolitik og proletariatets overherredømme. Det *Kommunistiske Manifest* anførte at kommunistpartiets historiske og filosofiske grundlag var klasse modsætninger og klassekamp. Proletariatet brød sig fri fra traditionel moral og samfundsforhold med det for øje at gribe magten. Fra første fremtræden er kommunismens doktriner en modsætning til al tradition.

Den menneskelige natur afviser generelt vold. Vold gør mennesker ubarmhjertige og tyranniske. Således har menneskeheden overalt og til alle tider grundlæggende afvist forudsætningerne i kommunistpartiets teorier om vold, en teori som ikke har noget fortilfælde i noget tidligere system af tanker, filosofi eller tradition. Det kommunistiske system af terror er kommet til jorden som lyn fra en klar himmel.

KKP's onde ideologi er bygget på den forudsætning at menneskene kan overvinde naturen og omdanne verden. Kommunistpartiet tiltrak mange mennesker med dets idealer om at "befri hele menneskeheden" og "verdens enhed." KKP bedrog mange mennesker, især de der var optaget af de menneskelige forhold og var ivrige efter at sætte deres eget fingeraftryk i samfundet. Disse mennesker glemte at der er en himmel foroven. Inspireret af det smukke men misforståede begreb at "bygge himlen på jorden," foragtede de traditionerne og så ned på andres liv, hvilket igen gjorde dem selv ringere. De gjorde alt dette i et forsøg på at gøre KKP rosværdige tjenester og vinde hæder.

Kommunistpartiet fremsatte fantasien om et "kommunistisk paradys" som sandheden og vakte folks begejstring for at kæmpe for det: "Fornuften tordner med nyskabelse, dette er en bedre verden under fødsel," [1] Ved at anvende sådan en absolut meningsløs ide har KKP kappet båndene mellem menneskeheden og himlen og kappet livlinen som forbinder det kinesiske folk med deres forfædre og nationale traditioner. Ved at opfordre folk til at give deres liv til kommunismen har KKP styrket sin evne til at volde skade.

Andet nedarvede træk: bedrag – ondskaben må bedrage for at foregive at være retsindig

Ondskaben må lyve. For at drage fordel af den arbejdende klasse tildelte KKP den titler som "den mest fremskredne klasse," "uselviske klasse," "ledende klasse" og "pionerer for den proletariske revolution." Dengang kommunistpartiet behøvede bønderne, lovede det "jord til dyrkerne." Mao klappede ad bønderne og sagde, "Uden fattigbønderne ville der ikke være nogen revolution; at fornægte deres rolle er at fornægte revolutionen." [2] Dengang kommunistpartiet behøvede hjælp fra kapitalistklassen kaldte det dem "medrejsende i den proletariske revolution" og lovede dem "demokratisk republikansk styreform." Dengang kommunistpartiet næsten var udslettet af KMT appellerede det højlydt, "kinesere kæmper ikke mod kinesere." Dog, hvad skete? Så snart den anti-japanske krig var forbi, vendte KKP sig med fuld styrke mod KMT og væltede dets regering. På lignende måde likviderede KKP kapitalistklassen kort efter at have overtaget styret af Kina, og til sidst forvandlede den bønderne og arbejderne til et sandt pengeløst proletariat.

Begrebet om en forenet front er et typisk eksempel på de løgne som KKP fortæller. For at vinde borgerkrigen mod KMT afveg KKP fra sin sædvanlige taktik med at dræbe hvert familiemedlem hos godsejere og rige bønder og antog en "midlertidig politik om forening" med dets klassefjender såsom godsejere og rige landmænd. Den 20. juli 1947 bekendtgjorde Mao at "Bortset fra nogle få reaktionære elementer bør vi indtage en mere lempelig holdning overfor godsejerklassen...for at reducere fjendtlige elementer." Men efter at KKP vandt magten undgik godsejere og rige landmænd ikke folkedrab.

At sige ét og gøre noget andet er normalt for kommunistpartiet. Dengang KKP behøvede at udnytte de demokratiske partier ivrede det for at alle parter skulle "stræbe efter langvarig sameksistens, udøve fælles kontrol, være ærlige overfor hinanden og dele hæder og vanære." Enhver som var uenige med eller afslog at adlyde partiets begreber, ord, gerninger eller organisation blev likvideret. Marx, Lenin og KKP ledere har alle hævdet at kommunistpartiets politiske magt ikke skulle deles med nogen anden enkeltperson eller gruppe. Lige fra begyndelsen bar kommunismen klart på sig genet for diktatur. KKP er despotisk og eksklusiv; Det har aldrig på hæderlig vis sameksisteret med noget andet politisk parti eller

gruppe, hverken når det forsøgte at gribe magten eller efter at det vandt kontrol. Selv under den såkaldte "lempelige" periode var KKP's sameksistens med andre højst en balletforestilling.

Historien siger os at vi ikke skal tro på nogen af KKP's løfter eller have tillid til at KKP vil overholde nogen af sine forpligtelser. At tro kommunistpartiet på ordet kunne, uanset hvad, let koste livet.

Tredje nedarvede træk: provokation – behændigt at ophidse til had og provokere til stridigheder i masserne

Bedrag tjener til at ophidse til had. Stridigheder forudsætter had. Hvor had ikke eksisterer, kan det skabes.

Det dybt rodfæstede patriarkalske klansystem på landet i Kina tjente som en fundamental barriere for kommunistpartiets oprettelse af politisk magt. Det landlige samfund var oprindeligt harmonisk og forholdet mellem godsejerne og forpagterne var ikke fuldstændigt konfrontationssøgende. Godsejerne styrede og udlejede jord til bønderne som så var afhængig af jorden for at overleve. Med andre ord tilbød godsejerne bønderne et middel til overlevelse, og til gengæld støttede bønderne godsejerne.

Dette ret gensidige afhængighedsforhold blev forvredet af KKP til ekstrem klasse modsætning og klasseudnyttelse. Harmoni blev vendt til fjendtlighed, had og stridigheder. Det fornuftige blev gjort ufornuftigt, orden blev gjort til kaos, og republikansk styreform gjort til despoti. Kommunistpartiet tilskyndede til ekspropriering, mord for penge og nedslagning af godsejere, rige landmænd, deres familier og deres klaner. Mange bønder var ikke villige til at tage andres ejendom. Nogle tilbageleverede om natten den ejendom de tog fra godsejerne om dagen, men de blev kritiseret af KKP arbejdsgrupper i landområderne for at have "lav klassebevidsthed."

For at anstifte klassehad reducerede KKP det kinesiske teater til et propagandaredskab. En velkendt historie om klasseundertrykkelse, den hvidhårede pige [3], handlede oprindeligt om en kvindelig udødelig og havde intet at gøre med klassekonflikter. Men under militære skribenters penne blev det omdannet til et "moderne" drama, opera og ballet og brugt til at anstifte klassehad. Da Japan invaderede Kina under II. Verdenskrig kæmpede KKP ikke mod de japanske tropper. I stedet angreb det KMT regeringen med beskyldninger om at KMT forråbte landet uden at kæmpe mod Japan. Selv ved det mest kritiske tidspunkt af national katastrofe ophidsede det folk til at modsætte sig KMT regeringen.

At provokere masserne til indbyrdes stridigheder er et af KKP's klassiske tricks. KKP skabte 95:5 formlen for klassetilhørsforhold: 95 % af befolkningen var henregnet til forskellige klasser som kunne vindes, mens de resterende 5 % blev betegnet som klassefjender. Folk indenfor de 95 % var sikre, men dem der var indenfor de 5 % var der "krig" imod. Af frygt og for at beskytte sig selv stræbte folk efter at blive medregnet i de 95 %. Dette resulterede i mange tilfælde, hvor folk bragte fortræd over andre, man fjøede endog spot til skade. KKP har, ved brug af provokation, i mange af dets politiske bevægelser perfektioneret denne teknik.

Fjerde nedarvede træk: slippe samfundets bæreme løs – bøller og samfundets bæreme udgør KKP's medlemsbestand

At slippe samfundets bæreme løs medfører ondskab, og ondskaben må udnytte samfundets bæreme. Kommunistiske revolutioner har ofte gjort brug af opstande fra bøller og samfundets bæreme. "Pariserkommunen" medførte faktisk manddrab, brandstiftelse og vold anført af samfundets bæreme. Selv Marx så ned på "pjalteproletariatet." [4] I *Det kommunistiske Manifest* siger Marx, "Den farlige klasse, samfundets bæreme, den passivt rådende masse afstødt fra de laveste lag af det gamle samfund, kan, her og der, blive fejet ind i bevægelsen af en proletarisk revolution; men dens levebetingelser forbereder den snarere til rollen som et bestukket redskab for en reaktionær intrige." Bønder, på den anden side, blev af Marx og Engels anset for at være ukvalificeret til at være nogen social klasse på grund af deres såkaldte opsplitning og uvidenhed.

KKP videreudviklede den mørke side af Marx's teori. Mao Zedong sagde, "Samfundets bæreme og bøller er altid blevet afvist af samfundet, men de er faktisk de tapreste, de grundigste og fasteste i revolutionen i landområderne." [2] Pjalteproletariatet forstærkede KKP's voldelige natur. Ordet "revolution" betyder

på kinesisk bogstaveligt talt "at tage liv," hvilket lyder skrækkeligt og katastrofalt for alle gode mennesker. Men det lykkedes KKP at give "revolution" en positiv betydning. På lignende måde følte KKP i en debat om ordet "pjalteproletariat" under kulturrevolutionen at "pjalte" ikke lød godt, så KKP erstattede det simpelthen med ordet "proletariat."

Endnu en opførsel hos samfundets bæreme er den at spille slyngler. Når partiembedsmænd blev kritiseret for at være diktatorer, ville de afsløre deres tendens til at tyrannisere og skamløst udtale sådan noget lignende som "Du har ret, det er lige hvad vi gør. Den kinesiske erfaring samlet gennem de sidste årtier kræver at vi udøver dette demokratiske diktators magt. Vi kalder det folkets demokratiske enevælde."

Femte nedarvede træk: spionage – infiltrér, så uenighed, nedbryd og udskift

Foruden snyderi, provokere til vold og udnytte samfundets bæreme, blev spionagens teknik og såning af uenighed også brugt. KKP var dygtig til at infiltrere. For årtier siden arbejdede KKP's fremragende hemmelige "top tre" agenter Qian Zhuangfei, Li Kenong og Hu Beifeng faktisk for Chen Geng, lederen af KKP's Centralkomité's 2. spionageafdeling. Dengang Qian Zhuangfei arbejdede som hemmelig sekretær og betroet medarbejder for Xu Enzeng, Direktøren for KMT's Efterretningsbureau, brugte han brevpapir fra KMT's organisationsafdeling til at skrive to breve som indeholdt hemmelige informationer om KMT's første og anden strategiske plan om at omringe KKP tropper i Jiangxi provinsen til Li Kenong gennem KMT's centralkomité's organisationsafdelings interne post som derefter fik dem håndbåret til Zhou Enlai (staves også Chou En-lai) [5]. April 1930 blev en særlig dobbeltagent-organisation, finansieret af KMT's Centrale Efterretningsafdeling, oprettet i det nordøstlige Kina. På overfladen tilhørte det KMT og blev ledet af Qian Zhuangfei, men bag kulisserne blev det kontrolleret af KKP og ledet af Chen Gang.

Li Kenong sluttede sig også til KMT's arméhovedkvarter som kodeekspert. Li var den person som dechifrerede den hastemelding som omhandlede Gu Shunzhang's [6], en KKP sikkerhedsbureau-direktørs arrestation og revolte. Qian Zhuangfei sendte straks den afkodede melding til Zhou Enlai, hvorved det blev undgået at et helt hold spioner blev fanget i et fiskenet.

Yang Dengying var en pro-kommunistisk specialrepræsentant for KMT's centrale efterretningsbureau som var stationeret i Shanghai. KKP beordrede ham til at arrestere og henrette de partimedlemmer som KKP anså for upålidelige. En højtstående KKP officer fra Henan provinsen fornærmede engang en partikadre, og hans egne folk trak i nogle tråde for at sætte ham i KMT's fængsel i mange år.

Under befrielseskrigen [7] lykkedes det KKP at plante en hemmelig agent som blev Chiang Kai-shek's (også kaldt Jiang Jieshi) [8] nære fortrolige. Liu Pei, generalløjtnant og viceminister i forsvarsministeriet, havde ansvaret for udsendelsen af KMT's hær. Liu var faktisk hemmelig agent for KKP. Før KMT hæren fandt ud af deres næste opgave, var efterretningerne om det planlagte sted for hærens placering allerede nået Yan'an, KKP's hovedkvarter. Kommunistpartiet ville fremkomme med en tilsvarende forsvarsplan. Xiong Xianghui, sekretær og betroet medarbejder for Hu Zongnan [9], afslørede Hu's plan om at invadere Yan'an for Zhou Enlai. Da Hu Zongnan og hans styrker nåede Yan'an var stedet allerede forladt. Zhou Enlai sagde engang, "Formand Mao kendte de militære ordrer der blev udstedt af Chiang Kai-shek før de nogensinde nåede Chiang's hærchef."

Sjette nedarvede træk: røveri – plyndring ved hjælp af tricks og vold bliver til en "Ny Orden"

Alt hvad KKP havde, var opnået ved røveri. Da KKP samlede den røde hær for at oprette dets styre ved militær magt, behøvede de penge til våben, ammunition, føde og klæder. KKP indsamlede penge ved at undertrykke lokale tyranner og røve banker, idet de netop opførte sig som banditter. På en mission ledet af Li Xiannian [10], én af KKP's øverste ledere, kidnappede den røde hær de rigeste familier i residensbyerne i den vestlige del af Hubei provinsen. De nøjedes ikke med at kidnappe én person, men én fra hver af klanens rige familier. De kidnappede blev holdt i live for så at blive leveret tilbage til deres familier mod løsepenge for løbende finansiel understøttelse af hæren. Det var først når enten den røde hær var tilfreds eller de kidnappedes familier var fuldstændig tømt for ressourcer at gidslerne blev sendt hjem, mange ved deres sidste åndedrag. Nogle var blevet terroriseret eller tortureret så slemt at de døde før de kunne vende tilbage.

Ved at "slå hårdt ned på de lokale tyranner og konfiskere deres jord," har KKP udvidet tricks og vold ved deres plyndring til at omfatte hele samfundet og erstattet tradition med den "Ny Orden." KKP har begået alle slags onde gerninger, store som små, medens det ikke gjort noget godt overhovedet. Det tilbyder små tjenester til alle for at provokere nogle til at stemple andre. Som et resultat forsvinder godhjertethed og dyd fuldstændigt og erstattes af strid og drab. Det "kommunistiske utopia" er faktisk en eufemisme for voldelig plyndring.

Syvende nedarvede træk: stridigheder – ødelægge det nationale system, traditionel rang og orden

Bedrag, provokation, at slippe samfundets bæreme løs og spionage er alt sammen med det formål at røve og strides. Den kommunistiske filosofi promoverer stridigheder. Den kommunistiske revolution var absolut ikke noget desorganiseret slagsmål, smadring og røveri. Partiet sagde: "Hovedmålet for bøndernes angreb er den lokale tyranner, de onde herremænd og de lovløse godsejere, men samtidig at lange ud efter alle slags patriarkalske idéer og institutioner, mod korrupte embedsmænd i byerne og mod dårlige sædvaner og skikke i landområderne." [2] Mao gav klare instruktioner om at ødelægge hele det traditionelle system og skikkene i landområderne.

Kommunistisk kamp omfatter også de væbnede styrker og væbnet kamp. "En revolution er ikke et middagsselskab, eller at skrive et essay, eller at male et billede, eller udføre et broderi; den kan ikke blive så forfinet, så roligt og blidt, så mådeholdent, venlig, høfligt, tilbageholdende og ædelmodigt. En revolution er en opstand, en voldshandling hvorved én klasse vælter en anden. [2] Kamp brugtes af KKP når det forsøgte at gribe statsmagten ved vold. Nogle få årtier senere brugte KKP den samme karakteristik af kamp til at "uddanne" den næste generation under den store kulturrevolution.

Ottende nedarvede træk: likvidering – oprette en fuldstændig ideologi om folkedrab

Kommunismen har gjort mange ting med absolut grusomhed. KKP lovede de intellektuelle "en himmel på jorden." Senere brændemærkede det dem som "højretilhængere" og satte dem i den berygtede niende kategori [11] af forfulgte mennesker, sammen med godsejere og spioner. Det berøvede kapitalisterne deres ejendom, udslekkede godsejerne og de rige bønders klasser, ødelagde rang og orden i landområderne, borttog myndighed fra rangspersoner, kidnappede og afpressede løsepenge fra rige mennesker, hjernevaskede krigsfanger, "reformerede" industridrivende og kapitalister, infiltrerede KMT og splittede det ad, brød ud af den Kommunistiske Internationale og forrådte den, udrensede alle dissidenter fra gentagne politiske bevægelser efter at det kom til magten i 1949 og truede dets egne medlemmer med tvang. Intet af, hvad det gjorde, levede noget frirum.

Ovennævnte hændelser var alle baserede på KKP's teori om folkedrab. Hver af dets politiske bevægelser i fortiden var en terrorkampagne med hensigt om folkedrab. KKP begyndte med at bygge dets teoretiske system af folkedrab i dets tidlige stadie som en sammensætning af dets teorier om klasse, revolution, kamp, vold, diktatur, bevægelser og politiske partier. Det sammenfatter alle de erfaringer det har omfattet og samlet under dets forskellige udøvelse af folkedrab.

Det væsentligste udtryk for KKP folkedrab er udslettelse af samvittighed og uafhængig tanke. På denne måde tjener et "rædselsregimente" KKP's grundlæggende interesser. KKP vil likvidere dig, ikke bare hvis du er imod det, men kan også ødelægge dig, selv om du er for det. Det vil likvidere hvem som helst det dømmes til likvidering. Følgelig lever enhver i terrorens skygge og frygter KKP.

Niende nedarvede træk: Kontrol – brug af partinatur til at kontrollere hele partiet og derpå resten af samfundet

Alle de nedarvede karakteristika tilsigter at opnå et eneste mål: at kontrollere befolkningen ved brug af terror. Gennem dets onde aktioner har KKP vist sig at være den naturlige fjende af alle eksisterende samfundskræfter. Siden dets opståen har KKP kæmpet sig fra den ene krise til den anden, blandt hvilke overlevelseskrisen har været den mest kritiske. KKP eksisterer i en tilstand af evig angst for dets overlevelse. Dets eneste formål har været at opretholde dets egen eksistens og magt - dets højeste egennytte. For at hjælpe på dets svindende magt er KKP nødt til regelmæssigt at gribe til stadig ondere forholdsregler. Partiets interesser er ikke noget individuelt partimedlems interesse eller en sammen-

fatning af nogen individuelle interesser. Snarere er det interessen for partiet som en kollektiv enhed, som tilsidesætter enhver følelse for individet.

”Partinatur” er blevet den ondeste karakteristisk af dette onde spøgelse. Partinatur overmander den menneskelige natur så fuldstændigt at det kinesiske folk har mistet sin menneskelighed. For eksempel var Zhou Enlai og Sun Bingwen engang kammerater. Efter at Sun Bingwen døde, adopterede Zhou Enlai hans datter Sun Weishi. Under den store kulturrevolution blev Sun Weishi irettesat. Hun døde senere i varetægtsfængsel, fordi et langt søm blev banket ind i hendes hoved. Ordren om hendes arrestation var underskrevet af hendes stedfader, Zhou Enlai.

Én af KKP’s første ledere var Ren Bishi som var ansvarlig for opiumsølget under krigen mod Japan. Opium var på den tid et symbol på fremmed invasion, da briterne udnyttede import af opium til Kina som et middel til at dræne Kinas økonomi og gøre det kinesiske folk til narkomaner. Trods de stærke nationale følelser mod opium vovede Ren at plante opium i et stort areal på grund af hans ”sans for partinatur,” med risiko for almindelig fordømmelse. På grund af den følsomme og ulovlige natur ved opiumhandel brugte KKP ordet ”sæbe” som et kodeord for opium. KKP brugte indtægterne fra den ulovlige grænsehandel med stoffer til at finansiere dets eksistens. Ved hundredårsdagen for Ren’s fødsel roste en af den nye generation af kinesiske ledere højt Ren’s evner for partiet og sans for partinatur og påstod at ”Ren besad høj karakter og var et forbillede som partimedlem. Han havde også en fast tro på kommunismen og ubegrænset troskab for partiets sag.”

Et eksempel på gode evner for partiet var Zhang Side. Partiet sagde at han blev dræbt ved det pludselige sammenbrud af en tørreovn [kølle], men andre påstod at han døde mens han ristede opium. Siden han var en tavs person der havde tjent i den centrale gardedivision og aldrig havde bedt om forfremmelse, blev det sagt, ”hans død vejede tungere end Taishan,” [12] hvilket betød at hans liv var af den største betydning.

Endnu en model for ”partinatur,” Lei Feng var velkendt som ”skruen der aldrig rustner og fungerer i det revolutionære maskineri.” I en lang tidsperiode blev både Lei og Zhang brugt til at uddanne det kinesiske folk i at være tro overfor partiet. Mao Zedong sagde, ”Eksemplets magt er grænseløs.” Mange partihelte blev brugt til at være forbillede for ”partiåndens jernvilje og principper.”

Efter at have vundet magten igangsatte KKP en aggressiv kampagne med sindelagskontrol for at smede mange nye ”værktøjer” og ”skruer” ud af de efterfølgende generationer. Partiet dannede et sæt af ”rigtige tanker” og en række stereotype væremåder. Disse protokoller blev oprindeligt brugt indenfor partiet, men blev hurtigt udvidet til hele befolkningen. Iklædt nationens navn tjente disse tanker og handlinger til at hjernevaske folk til at rette sig efter KKP’s onde mekanisme.

II. KKP’s uhæderlige grundlag

KKP gør krav på at have en strålende historie, én som har set sejr på sejr. Dette er blot et forsøg på at forskønne sig selv og glorificere billedet af KKP i folks øjne. Faktisk har KKP slet ikke noget at være stolt over. Kun ved at udnytte de ni nedarvede onde træk kunne det opnå og opretholde magten.

Oprettelsen af KKP – opfostret ved Sovjetunionens bryst

”Med beretningen om den første kanon under oktoberrevolutionen bragte det os Marxismen og Leninismen.” Det var således partiet skildrede sig selv over for folket. Men dengang partiet blev grundlagt var det bare den asiatiske gren af Sovjetunionen. Fra begyndelsen var det et forræderparti.

Under partiets grundlæggelsesperiode havde de hverken penge, ideologi eller nogen som helst erfaring. De havde intet grundlag, de kunne støtte sig til. KKP sluttede sig til Komintern for at knytte sin skæbne til den eksisterende voldelige revolution. KKP’s voldelige revolution var netop en efterkommer af Marx og Lenins revolution. Komintern var det globale hovedkvarter for omvæltning af politisk magt over hele verden, og KKP var simpelthen den østlige gren af sovjetkommunismen og udførte den russiske røde hærs imperialisme. KKP delte Sovjetunionens Kommunistiske Partis erfaring med voldelig overtagelse af

den politiske magt og proletarietets diktatur og fulgt op med sovjetpartiets instruktioner om dets politiske linie, intellektuelle linie og organisationslinie. KKP kopierede de hemmelige og undergrundsmetoder hvorved en udadtil illegal organisation overlevede ved at antage ekstreme overvågnings- og kontrolforanstaltninger. Sovjetunionen var KKP's ryggrad og beskytter.

KKP's forfatning som blev vedtaget af den første KKP konference var formuleret af Komintern baseret på Marxismen-Leninismen, teorierne om klassekamp, proletarietets diktatur og partidannelse. Sovjetpartiets forfatning udgjorde en grundlæggende basis. KKP's sjæl består af ideologi importeret fra Sovjetunionen. Chen Duxiu, én af de mest fremtrædende KKP funktionærer, havde anderledes synspunkter end Maring, Kominterns repræsentant. Maring skrev et memorandum til Chen og statuerede at hvis Chen var et rigtigt medlem af kommunistpartiet, måtte han følge ordrer fra Komintern. Selvom Chen Duxiu var én af KKP's grundlæggende fædre, kunne han ikke gøre andet end at høre på og adlyde ordrer. I virkeligheden var han og hans parti simpelthen underordnet Sovjetunionen.

Under den tredje KKP konference i 1923 indrømmede Chen Duxia offentligt at partiet næsten udelukkende blev finansieret med bidrag fra det sovjetiske Komintern. På ét år bidrog komintern med over 200.000 yuan til KKP, med utilfredsstillende resultater. Komintern anklagede KKP for ikke at være flittig nok i sine anstrengelser.

Ifølge ukomplet statistik fra deklassificerede partidokumenter modtog KKP 16.655 kinesiske yuan fra oktober 1921 til juni 1922. I 1924 modtog de US\$ 1.500 og 31.927 yuan og i 1927 modtog de 187.674 yuan. De månedlige bidrag fra Komintern var i gennemsnit cirka 20.000 yuan. Taktikker almindeligt brugt af KKP i dag, som lobby virksomhed, gåen ad bagdøren, tilbyde bestikkelse, og bruge trusler, var allerede dengang i brug. Komintern anklagede KKP for konstant at drive lobbyvirksomhed for at skaffe finansiering.

"De udnytter forskellige finansieringskilder (International Kommunikations Kontor, repræsentanter for Komintern og militære organisationer o.s.v.) til at få deres penge, fordi den ene organisation ikke ved at den anden organisation allerede har fordelt pengene. Det morsomme er at de ikke bare forstår vore sovjetkammeraters psykologi. Vigtigst, de ved hvordan de skal behandle de kammerater der er ansvarlige for fordeling af midler på forskellig måde. Når de finder ud af at de ikke vil kunne få dem på normal måde, udsætter de møder. Til sidst bruger de grusomme metoder til at blackmaile, som at sprede rygter om at en eller anden lavere funktionær har konflikter med Sovjet, og at penge bliver givet til krigsherrer i stedet for til KKP." [13]

Den første KMT-KKP alliance — en parasit infiltrerer kernen og saboterer den nordlige ekspedition [14]

KKP har altid lært sine folk at Chiang Kai-shek forrådte den nationale revolutionsbevægelse [15] og tvang KKP til at rejse sig i væbnet revolte.

I virkeligheden opførte KKP sig som en parasit. Det samarbejdede med KMT i den første KMT-KKP alliance for at udvide dets indflydelse ved at drage fordel af den nationale revolution. Desuden var KKP ivrig efter at igangsætte den sovjetstøttede revolution og gribe magten, og dets magtbegær ødelagde og forrådte faktisk den nationale revolutionsbevægelse

Ved KKP's anden nationale kongres i juli 1922, dominerede de som var imod alliancen med KMT kongressen, fordi kongressens medlemmer var ivrige efter at gribe magten. Men Komintern vetoede resolutionen der var vedtaget på kongressen og beordrede KKP til at slutte sig til KMT.

Under den første KMT-KKP alliance afholdt KKP sin fjerde nationalkongres i Shanghai i januar 1925 og rejste spørgsmålet om ledelsen af Kina før Sun Yat-sen [16] døde den 12. marts 1925. Var Sun Yat-sen ikke afgået ved døden, ville han, og ikke Chiang Kai-shek, være blevet skydeskiven for KKP i dets stræben efter magten.

Med støtte fra Sovjetunionen greb KKP hensynsløst den politiske magt indenfor KMT i løbet af dets alliance med KKP. Tang Pingshan (1886-1956, én af KKP's første ledere i Guandong provinsen) blev minister for KMT's centrale personaleafdeling. Feng Jupao (1899-1954, én af KKP's første ledere i

Guandong provinsen), sekretær i arbejdsministeriet, fik bevilget fuldmagt til at behandle arbejdsrelaterede sager. Lin Zuhan (eller Lin Boqu, 1886-1960, én af de første KKP medlemmer) blev minister for landboaffærer, mens Peng Pai blev sekretær i dette ministerium. Mao Zedong indtog posten som fungerende propagandaminister i KMT's propagandaministerium. De militære skoler og ledelsen i militæret var altid i KKP's fokus: Zhou Enlai holdt posten som direktør for den politiske afdeling ved Huangpu (Whampoa) militærakademi, Zhang Shenfu (eller Zhang Songnian, 1893-1986, én af grundlæggerne af KKP som introducerede Zhou Enlai til at slutte sig til KKP) var dets vicedirektør. Zhou Enlai var også chef for sektionen for dommere og advokater, og han plantede russiske militære rådgivere hist og her. Mange kommunister havde poster som politiske instruktører og faglærere i KMT's militære skoler. KKP medlemmer fungerede også som KMT partirepræsentanter på forskellige niveauer i den nationale revolutionære armé [17]. Det stipuleredes også, at uden en partirepræsentants underskrift, kunne ingen ordre anses at have gyldighed. Som følge af dette parasitvedhæng på den nationale revolutionsbevægelse steg antallet af KKP medlemmer drastisk fra mindre end 1000 i 1925 til 30.000 i 1928.

Den nordlige ekspedition startede i februar 1926. Men fra oktober 1926 til marts 1927 igangsatte KKP tre væbnede opstande i Shanghai. Senere angreb det den nordlige ekspeditions militære hovedkvarter men mislykkedes. Zhou Enlai, som brugte aliaset Wu Hao, blev taget til fange og senere løsladt efter at han offentliggjorde sin angren og indrømmede sine forsyndelser. Strejkevagterne ved generalstrejken i Guangdong provinsen engagerede sig hver dag i voldelig konflikt med politiet. Sådanne opstande fik den 12. april 1927 KMT til at udrense KKP. [18]

August 1927 indledte KKP medlemmer indenfor KMT's revolutionære armé Nanchang opstanden som hurtigt blev slået ned. September startede KKP høstopstanden for at angribe Changcha, men dette angreb blev også slået ned. KKP begyndte at indføre et kontrolnetværk i hæren hvorved "partiafdelinger blev oprettet på kompagniniveau," og det flygtede til Jinggangshan-bjerget i Jiangxi provinsen, [19] hvor det oprettede et styre over landområdet der.

Hunan bondeopstanden – provokere samfundets bæreme til opstand

Under den nordlige ekspedition anstiftede KKP opstande i landområderne i et forsøg på at erobre magten mens den nationale revolutionære armé var i krig med krigsherrerne.

Hunan bonderevolten i 1927 var en revolte af samfundets udskud og bæreme ligesom den berømte pariserkommune i 1871 - den første kommunistiske revolte. Franske statsborgere og udlændinge vidnede på den tid om, at pariserkommunen var en gruppe ødelæggende omstrefjende banditter uden visioner. De boede i udsøgte bygninger og store herskabshuse, spiste ekstravagante og luksuøse måltider, de bekymrede sig kun om at nyde øjeblikkets lykke og bekymrede sig ikke om fremtiden. Under pariserkommunens opstand censurerede de pressen. De tog ærkebiskoppen af Paris, Georges Darboy, som gav prædikener for kongen, som gidsel og skød ham senere. For personlig morskab dræbte de på grusom vis 64 præster, satte ild til paladser og ødelagde regeringskontorer, private boliger, monumenter og søjler med indskrifter. Den franske hovedstads rigdom og skønhed havde været uovertruffen i Europa. Men under pariserkommunens revolte blev bygninger reduceret til aske og folk til skeletter. Sådanne modbydeligheder og grusomheder er sjældent set i historien.

Som Mao Zedong indrømmede,

Det er sandt at bønderne på en måde er "uregerlige" i landområderne. Som den øverste myndighed tillod bondesammenslutningen ikke godsejeren at have noget at sige og fejede hans prestige af vejen. Dette er lige så godt som at kaste godsejeren ned i støvet og holde ham der. Bønderne truer, "Vi vil sætte dig på den anden liste (listen af reaktionære)!" De idømmer bøder til de lokale tyranner og onde adelsmænd, de forlanger ydelser fra dem og de smadrer deres bærestole. Folk sværmer ind i husene hos de lokale tyranner og onde adelsmænd som er imod bondesammenslutningen, slagter deres grise og fortærer deres korn. De hygger sig endog for et minut eller to i de ibenholt indlagte senge tilhørende de unge damer i husstanden hos de lokale tyranner og onde herremænd. Ved den mindste provokation foretager de arrestationer, kroner de arresterede med høje papirhatte og paraderer dem gennem landsbyen og siger, "I beskidte godsejere, nu ved I hvem vi er!" Ved at gøre hvad de har lyst til og vende alting på hovedet har de

skabt en form for terror på landet. [2]

Men Mao gav sådanne "uregerlige" aktioner fuld godkendelse og sagde,

For at sige det ligeud. Det er nødvendigt at skabe terror et stykke tid i ethvert landområde. Ellers ville det blive umuligt at undertrykke de kontrarevolutionæres aktiviteter i landområderne eller tilsidesætte herremændenes myndighed. Vedtagne grænser må overskrides for at korrigere det forkerte. Ellers kan det forkerte ikke blive korrigeret. Mange af deres handlinger i perioden med revolutionær aktion, som ansås som dreven for vidt, var faktisk netop det som revolutionen havde brug for. [2]

Kommunistisk revolution skaber et system af terror.

Den "anti-japanske" operation mod nord — de slagtes flugt

KKP betegnede den "Lange March" som en anti-japansk operation mod nord. Det udbasunerede den "Lange March" som et kinesisk revolutionært eventyr. Den påstod at den "Lange March" var et "manifest," en "propagandatrup" og en "såmaskine," som sluttede med KKP's sejr og deres fjenders nederlag.

KKP fabrikerede sådanne klare løgne om marchen nordpå for at kæmpe mod japanerne til at dække over dets fejlslag. Fra oktober 1933 til januar 1934 led kommunistpartiet et totalt nederlag. Under KMT's femte operation med det formål at omringe og udslette KKP mistede KKP dets støttepunkter på landet ét efter ét. Med en stadig skrumpende basis måtte den røde hær flygte. Det er den sande årsag til den "Lange March."

Den "Lange March" havde faktisk til formål at bryde ud af omringningen og flygte til det ydre Mongoli og Sovjetrusland langs en bue som først gik mod vest og derpå mod nord. Én gang kommet på plads, kunne KKP undslippe ind i Sovjetunionen i tilfælde af nederlag. KKP mødte store vanskeligheder undervejs mod det ydre Mongoli. De valgte at gå gennem Shanxi og Suiyuan. På den ene side kunne de ved at marchere gennem disse nordlige provinser påstå at være "anti-Japan" og vinde folks hjerter. På den anden side var disse områder sikre fordi ingen japanske tropper var udstationeret der. Territoriet okkuperet af den japanske hær var langs den store mur. Et år senere da KKP til sidst ankom til Shanbei (den nordlige Shaanxi provins), var den centrale røde armé hovedstyrke skrumpet ind fra 80.000 til 6000 mennesker.

Xi'an hændelsen — KKP har held med at så uenighed og hæfter sig til KMT for anden gang

December 1936 kidnappede Zhang Xueliang og Yang Hucheng, to KMT generaler, Chiang Kai-shek i Xi'an. Dette er siden blevet kendt som Xi'an hændelsen.

Ifølge den version af historien som præsenteres i KKP lærebøger var Xi'an hændelsen et "militært kup" iscenesat af Zhang og Yang som gav Chiang Kai-shek et liv eller død ultimatum. Han blev tvunget til at tage et standpunkt mod de japanske invasionsstyrker. Zhou Enlai var efter sigende inviteret til Xi'an som KKP repræsentant for at hjælpe med til at forhandle en fredelig løsning. Med forskellige grupper i Kina som formidlere blev hændelsen løst fredeligt, hvorved ti års borgerkrig blev afsluttet og en national enhedsalliance mod japanerne blev indgået. KKP's historiebøger siger at denne hændelse var et afgørende vendepunkt for Kina i dets krise. KKP betegner sig selv som det patriotiske parti, som tager ansvar for hele nationens interesser.

Flere og flere dokumenter har afsløret at mange KKP spioner allerede var samlet omkring Yang Hucheng og Zhang Xueliang før Xi'an hændelsen. Et eksempel var det hemmelige KKP medlem Liu Ding som blev introduceret for Zhang Xueliang af Song Qingling, Sun Yat-sen's kone og søster til Madame Chiang og KKP medlem. Efter Xi'an hændelsen Mao roste at, "Liu udførte en fremragende indsats ved Xi'an hændelsen." Blandt de som arbejdede ved Yang Hucheng's side, var hans egen kone Xie Baozhen, som var KKP medlem og arbejdede i Yang's politiske afdeling i hæren. Xie giftede sig med Yang Huicheng i januar 1928 med KKP's godkendelse. Desuden var KKP medlem Wang Bingnan en æret gæst i Yang's hjem på den tid. Wang blev senere viceminister i KKP's udenrigsministerium. Det var disse KKP medlemmer omkring Yang og Zhang som direkte anstiftede kuppet.

Faktisk ønskede KKP's ledere ved begyndelsen af hændelsen at dræbe Chiang Kai-shek og hævne hans tidligere undertrykkelse af KKP. På det tidspunkt havde KKP en meget svag basis i den nordlige Shaanxi provins og havde været i fare for at blive fuldstændigt elimineret i et enkelt slag. KKP udnyttede alle dets erhvervede færdigheder til bedrag og ansporede Zhang og Yang til at revoltere. For at holde japanerne stangen og forhindre dem i at angribe Sovjetunionen skrev Stalin personligt til KKP's centralkomité og bad dem om ikke at dræbe Chiang Kai-shek, men at samarbejde med ham for anden gang. Mao Zedong og Zhou Enlai indså, at de ikke kunne ødelægge KMT med KKP's begrænsede styrke; hvis de dræbte Chiang Kai-shek, ville de blive overvundet og endog elimineret af den hævnende KMT armé. Under disse omstændigheder skiftede KKP tone. KKP tvang Chiang Kai-shek til at acceptere samarbejde for anden gang for at gøre fælles modstand mod japanerne.

KKP anstiftede først en revolte og rettede pistolen mod Chiang Kai-shek, men gjorde derpå omkring og, ligesom en scenehelt, tvang ham til at acceptere KKP igen. På denne måde ikke bare undgik KKP en splittelseskrise, men benyttede også lejligheden til at hæfte sig på KMT's regering for anden gang. Den røde armé blev snart forvandlet til den ottende rutearmé og voksede sig større og mægtigere end før. Man må beundre KKP's uforlignelige færdigheder til at bedrage.

Den anti-japanske krig – KKP vokser ved at dræbe med lånte våben

Da den anti-japanske krig brød ud, havde KMT mere end 1,7 million bevæbnede soldater, skibe med 110.000 tons bruttotonnage og cirka 600 jagerfly af forskellig slags. Den totale størrelse af KKP's armé, inklusive den nye fjerde armé, nylig grupperet i november 1937, var ikke over 70.000 mand og dets styrke blev yderligere formindsket af intern fraktionspolitik og kunne blive elimineret ved et enkelt slag. KKP indså at hvis det skulle imødeses slag med japanerne, ville det ikke være i stand til at nedkæmpe bare en eneste division japanske tropper. I KKP's øjne var det at opretholde egen kampkraft det centrale fokus med vægten lagt på "national enhed" frem for at sikre nationens overlevelse. Derfor udøvede KKP, under dets samarbejde med KMT, en intern politik med at "prioritere kampen om den politiske magt, hvilket skal være kendt internt og realiseret i aktuel praksis."

Efter at japanerne okkuperede byen Shenyang den 18. september 1931, hvorved de udvidede deres kontrol over store områder i det nordøstlige Kina, kæmpede KKP praktisk talt skulder ved skulder med de japanske invasionsstyrker for at nedkæmpe KMT. I en erklæring skrevet som reaktion på den japanske invasion opfordrede KKP folk i de KMT kontrollerede områder til at gøre oprør, opfordrede "arbejdere til at strejke, bønder til at skabe uro, studenter to at boykotte undervisningen, fattigfolk til at holde op med at arbejde, soldater til at revoltere" for at vælte den nationalistiske regering.

Selvom KKP hejste et banner der opfordrede til modstand mod japanerne, havde de kun lokale hæere og guerilla styrker i lejre fjernt fra frontlinien. Undtagen nogle enkelte slag, inklusive ét som blev udkæmpet ved Pingxing passet, ydede KKP ikke store bidrag til krigen mod japanerne. I stedet brugte de deres energi på at udvide deres egen basis. Da japanerne overgav sig, indlemmede KKP de overgivne soldater i deres hær og påstod at de havde udvidet den til at omfatte mere end 900.000 regulære soldater foruden 2 million militssoldater. KMT hæren var i hovedsagen alene ved frontlinien under kampene mod japanerne og mistede over 200 generaler i krigen. Men kommandoofficererne på KKP's side led næsten ingen tab. Men KKP's lærebøger påstod altid, at KMT ikke gjorde modstand mod japanerne, og at det var KKP som stod for den store sejr i krigen mod Japan.

Rektificeringen i Yan'an – at skabe de mest skrækindjagende metoder i forfølgelsen

KKP tiltrak masser af patriotisk ungdom til Yan'an under foregivende af kampen mod japanerne, men forfulgte dem i titusindvis under rektificeringsbevægelsen i Yan'an. Efter opnåelse af kontrollen over Kina er KKP fortsat med at skildre Yan'an som det "revolutionære hellige land," men har ikke omtalt de forbrydelser de begik under rektificeringen.

Rektificeringsbevægelsen i Yan'an var det største, mørkeste og vildeste magtspil som nogensinde har udspillet sig i den menneskelige verden. Med det påskud at udrense småborgerligt giftstof, bortvaskede partiet moral, uafhængighed i tankegang, handlefrihed, tolerance og værdighed. Det første trin i rektificeringen var at oprette et personarkiv for hver person omfattende: 1) en personlig erklæring; 2) en

opgørelse over ens politiske liv; 3) familiebaggrund og sociale relationer; 4) selvbiografi og ideologisk omvendelse; 5) evaluering i overensstemmelse med partinaturen.

I det personlige arkiv skulle man anføre alle bekendtskaber siden fødslen, alle vigtige begivenheder og tid og sted herfor. Folk blev gentagne gange bedt om at skrive til arkivet, og enhver undladelse ville blive anset som tegn på urenhed. Man skulle beskrive alle sociale aktiviteter man nogensinde havde deltaget i, særlig de som var relateret til at slutte sig til partiet. Vægten var lagt på de personlige tankeprocesser under disse sociale aktiviteter. Evaluering baseret på partinaturen var endnu vigtigere, og man skulle tilstå enhver anti-parti tanke eller opførsel i ens bevidsthed, tale, holdning til arbejdet, hverdagsliv eller sociale aktiviteter. For eksempel, ved evaluering af ens bevidsthed, skulle man ransage sig selv, om man havde været optaget af selvinteresse, om man havde udnyttet det at arbejde for partiet til at opnå personlige formål, om man havde vaklet i troen på den revolutionære fremtid, frygtet døden under kamphandlinger, eller savnet familiemedlemmer eller kone. Der var ingen objektive standarder, så næsten enhver fandtes at have problemer.

Afpresning blev anvendt for at tvinge "bekendelser" fra kadre medlemmer som blev inspiceret for at likvidere "skjulte forrædere." Utallige falske anklager, falske og urigtige beskyldninger var resultatet, og et stort antal kadre medlemmer blev henrettet. Under rektificeringen blev Yan'an kaldt "et sted for rensning af den menneskelige natur." En arbejdsgruppe kom til universitetet for militære anliggender og politik for at undersøge kadre medlemmernes personlige historier og skabte rød terror i to måneder. Forskellige metoder blev anvendt til at afpresse bekendelser, inklusive ekstempererede bekendelser, demonstrerende bekendelser, "gruppeovertalelse," "fem-minutters-overtalelser," private råd, konference rapporter og udpegning af "radiser" (dvs. røde udvendig og hvide indvendig). Der forekom også at "tage billeder" - at stille alle op på række på stedet for undersøgelse. De som forekom nervøse blev udpeget som mistænkelige og gjort til skydeskive for undersøgelse.

Selv repræsentanter fra Komintern stejlede ved de metoder de blev brugt under afretningen og sagde at Yan'an situationen var deprimerende. Folk turde ikke omgås hinanden. Enhver havde sine egne interesser at varetage og alle var nervøse og skræmte. Ingen vovede at fortælle sandheden eller beskytte uretfærdigt behandlede venner, fordi alle prøvede at redde deres eget liv. De ondsindede - de som smigrede, løj og fornærmede andre - blev forfremmede; ydmygelse blev en livets realitet i Yan'an - enten ydmyge andre kammerater eller ydmyge sig selv. Folk blev drevet til kanten af sindssyge, blev tvunget til at opgive værdighed, sans for ære eller skam og kærlighed til hinanden for at redde deres egne liv eller deres egne job. De holdt op med at udtrykke deres egne meninger, men reciterede i stedet partiledernes artikler.

Det samme undertrykkelsessystem er blevet anvendt ved alle KKP's politiske aktiviteter efter at det greb magten i Kina.

Tre års borgerkrig - landsforræderi for at gribe magten

Den borgerlige russiske revolution februar 1917 var en ret mild opstand. Czaren satte landets interesser højest og overgav tronen i stedet for at gøre modstand. Lenin vendte skyndsomt tilbage fra Tyskland, indledte et nyt kup og myrdede på vegne af den kommunistiske revolution de revolutionære fra kapitalistklassen som havde styrtet Czaren og kvalte derved Ruslands borgerlige revolution. KKP plukkede, ligesom Lenin, frugterne af en nationalistisk revolution. Efter at krigen mod Japan var forbi indledte KKP en såkaldt "befrielseskrig" (1946-1949) for at styrte KMT regeringen og bragte endnu engang krigens katastrofe over Kina.

KKP er velkendt for sin "stor menneskemasse strategi" og ofrede et massivt antal sårede og døde for at vinde et slag. Ved mange slag, inklusive de som blev udkæmpet i LiaoXi-Shenyang, Beijing-Tianjin og Huai-Hai [20], brugte KKP de mest primitive, barbariske og inhumane taktikker som ofrede uhyre mængder af dets egne folk. Under belejringen af byen Changchun i Jilin provinsen i det nordøstlige Kina fik Folkets Befrielses Armé ordre til at forbyde almindelige mennesker at forlade byen for at udtømme fødevarerlagrene i byen. Under Changchun's to måneders belejring døde næsten 200.000 mennesker af sult og kulde. Men Folkets Befrielses Armé tillod ikke folk at forlade byen. Da slaget var forbi, påstod KKP uden skygge af skam at de havde "befriet Changchun uden at affyre et skud."

Fra 1947 til 1948 undertegnede KKP "Harbin Aftalen" og "Moskva Aftalen" med Sovjetunionen, idet de overgav nationale aktiver og bortgav ressourcer i det nordøstlige Kina i bytte for Sovjetunionens fulde støtte i udenrigsforhold og militære anliggender. Ifølge aftalerne skulle Sovjetunionen levere KKP 50 fly; det ville give KKP våben efterladt af de overgivende japanere i to rater; og det ville sælge sovjetkontrolleret ammunition og militære leverancer i det nordøstlige Kina til KKP til lave priser. Hvis KMT indledte landgangsoperation i det nordøstlige Kina, ville Sovjetunionen hemmeligt støtte KKP hæren. Desuden ville Sovjetunionen hjælpe KKP med at vinde kontrol over Xinjiang i det nordvestlige Kina; KKP og Sovjetunionen ville opbygge en allieret luftstyrke; Sovjet ville hjælpe med at udstyre 11 divisioner af KKP hæren og transportere en tredjedel af dets af USA leverede våben (værdi US\$ 13 milliard) til det nordøstlige Kina.

For at vinde Sovjets støtte lovede KKP Sovjetunionen særlige transportrettigheder i det nordøstlige Kina både til lands og i luften; tilbød Sovjetunionen efterretninger om både KMT regeringens og USA's militærs aktioner; forsynede Sovjetunionen med produkter fra det nordøstlige Kina (bomuld, sojabønner) og militære leverancer i bytte for avancerede våben; tilstod Sovjetunionen fortrinsret til minedrift i det nordøstlige Kina; tillod Sovjetunionen at stationere hære i det nordøstlige Kina og i Xinjiang; og tillod Sovjet at oprette det fjernøstlige efterretningsbureau i Kina. Hvis der udbrød krig i Europa ville KKP sende en ekspeditionsstyrke på 100.000 mand plus 2 millioner arbejdere for at støtte Sovjetunionen. Desuden lovede KKP at forene nogle særlige områder i Liaoning provinsen med Nordkorea hvis det blev nødvendigt.

III. Demonstrere onde træk

Evig frygt markerer partiets historie

Det mest fremtrædende karaktertræk hos KKP er dets evige frygt. Overlevelse har været KKP's højeste interesse siden dets tilblivelse. Sådant interesse har hjulpet til at overvinde frygten gemt under dets stedse foranderlige udseende. KKP er som en cancercelle som spreder sig og infiltrerer enhver del af kroppen, dræber de omgivende normale celler og vokser ondartet hinsides kontrol. I vor cyklus af historien har samfundet været ude af stand til at opløse sådan en muteret faktor som KKP og har ikke andet valg end at lade den formere sig uhæmmet. Denne muterede faktor er så mægtig at intet indenfor niveau og rækkevidde for det udbredelse kan stoppe det. Store dele af samfundet er blevet forurennet og stadig større områder er blevet oversvømmede af kommunismen og kommunistiske elementer. Disse elementer er yderligere forstærkede og udnyttes af KKP og har grundlæggende nedbrudt menneskehedens moral og samfund.

KKP tror ikke på noget almindeligt anerkendt princip om moral og retfærdighed. Alle dets principper er udelukkende til nytte for dets egen interesse. Det er grundlæggende selvisk og der er ingen principper som kan beherske og kontrollere dets ønsker. Baseret på dets egne principper er partiet nødt til bestandigt at ændre hvordan det ser ud på overfladen og iføre sig nyt skind. Under den tidlige periode da dets overlevelse var i fare, knyttede KKP sig til Sovjetunionens kommunistiske parti, til KMT, til KMT's regeringsorgan og til den nationale revolution. Efter at have grebet magten knyttede KKP sig til forskellige former for opportuniste, til borgernes sind og følelser, til sociale strukturer og midler, til hvad som helst det kunne få fingre i. Det har udnyttet enhver krise som en lejlighed til at samle mere magt og til at styrke dets midler til kontrol.

Hårdnakket stræben efter ondskab er KKP's "magiske våben"

KKP påstår at revolutionær sejr hviler på tre "magiske våben": partiets opbygning, væbnet kamp og forenede fronter. Erfaringen med KMT skænkede KKP yderligere to sådanne "våben": propaganda og spionage. Partiets forskellige "magiske våben" er alle blevet påført KKP's ni nedarvede træk: ondskab, bedrag, provokation, slippe samfundets bæreme løs, spionage, røveri, stridigheder, udslettelse og kontrol.

Marxismen-Leninismen er ondskab i sin natur. Ironisk nok forstår de kinesiske kommunister ikke rigtigt Marxismen-Leninismen. Lin Biao [21] sagde at der er meget få KKP medlemmer som virkelig har læst Marx eller Lenins værker. Publikum anså Qu Qiubai [22] for at være en ideolog, men han indrømmede

kun at have læst meget lidt af Marxismen-Leninismen. Mao Zedong's ideologi er en landboudgave af Marxismen-Leninismen som er fortalende for en bondeopstand. Deng Xiaoping's teori om socialismens primære stadie har kapitalismen som sit efternavn. Jiang Zemin's "Tre repræsentationer" [23] var stykket sammen af ingenting. KKP har aldrig rigtigt forstået hvad Marxismen-Leninismen er, men har arvet de onde sider af det, hvortil KKP har føjet sit eget endnu ondere stads.

KKP's forenede front er en forening af bedrag og kortsigtet gevinst. Enhedens mål var at styrke dets magt, til at vokse fra at være en ensom ulv til at være en mægtig stor klan og til at ændre forholdet mellem dets venner og dets fjender. Enhed kræver skelnen – at udpege hvem der er fjender og hvem der er venner; hvem der er til venstre, i midten, til højre; hvem skal man være venner med og hvornår, og hvem skal angribes og hvornår. Det konverterede let tidligere fjender til venner og derpå tilbage til fjender igen. For eksempel, under den demokratiske revolutions periode allierede partiet sig med kapitalisterne; under den socialistiske revolution eliminerede det kapitalisterne. Et andet eksempel, ledere af andre demokratiske partier såsom Zhang Bojun [24] og Luo Longji, [25] medstiftere af "Kinas Demokratiske Liga", blev udnyttet som støtter for KKP i perioden hvor statsmagten blev grebet, men blev senere forfulgt som "højretilhængere."

Kommunistpartiet er en sofistikeret professionel bande

Kommunistpartiet har brugt dobbeltsidige strategier, på den ene side blødt og bøjeligt og på den anden hård og stejl. Dets blødere strategier omfatter propaganda, forende fronter, at så uenighed, spionage, anstifte opstande, dobbeltspil, trænge ind i menneskers sind, hjernevask, løgne og bedrag, dække over sandheden, psykologiske overgreb og at skabe en atmosfære af terror. Ved at gøre disse ting skaber KKP et syndrom af frygt i folks hjerter som gør at de let glemmer partiets misgerninger. Disse utallige metoder kunne træde den menneskelige natur ned og fremme ondt sindelag hos menneskene. KKP's hårde taktikker omfatter vold, bevæbnet kamp, forfølgelse, politiske bevægelser, at myrde vidner, kidnapning, at undertrykke anderledes røster, væbnede angreb, periodiske hårde indgreb, osv. Disse aggressive metoder skaber og vedligeholder terror.

KKP bruger både bløde og hårde metoder sideløbende. Sommetider vil de være afslappede i nogle forhold og strenge i andre, eller de vil være afslappede udvendig og strenge i deres indre anliggender. I en afslappet atmosfære opmuntrede KKP til at udtrykke forskellige synspunkter, men som om de narrede slangen ud af dens hul, ville de som talte frit blot blive forfulgt i den følgende periode med streng kontrol. KKP brugte ofte demokrati til at udfordre KMT, men når intellektuelle i de KKP kontrollerede områder var uenige med partiet, ville de blive tortureret og endog halshugget. Som et eksempel kan vi se på den berygtede "Vilde Liljer hændelse," hvori den intellektuelle Wang Shiwei (1906-1947) blev udrenset under Yan'an rektificeringsbevægelsen og hakket ihjel af KKP i 1947.

En veteran embedsmand som havde døjet pinsler under Yan'an rektificeringsbevægelsen huskede at da han var under intensivt pres, trukket og tvunget til at tilstå, var det eneste han kunne gøre at forråde sin egen samvittighed og finde på løgne. Først følte han sig dårlig ved at inddrage og beskyldte sine kammerater. Han hadede sig selv så meget, at han ønskede at gøre en ende på sit liv. Tilfældigvis lå der en pistol på bordet. Han greb den, rettede den mod sit hoved og trak af. Der var ingen kugler i pistolen! Den person som forhørte ham kom ind og sagde, "Det er godt at du tilstod, at det du gjorde var forkert. Partiets praksis er langmodig." Kommunistpartiet ville vide at du har nået din grænse, vide at du var "loyal" over for partiet, så du har bestået prøven. Først sætter KKP altid én i en dødsfælde og nyder derpå hver af ens pinsler og ydmygelser. Når man når grænsen og bare ønsker at dø, ville parti "venligt" komme ind og anvise dig en måde at leve på. Det siges "bedre at være en levende kujon end en død helt." Man bliver så taknemmelig mod partiet som ens frelser. År senere hørte denne embedsmand om Falun Gong, en Qigong og kultiveringspraksis som startede i Kina. Han følte praksissen var god. Men da forfølgelsen af Falun Gong startede i 1999, kom hans pinefulde erindringer om fortiden tilbage og han turde ikke længere sige at Falun Gong var god.

Erfaringerne hos Kinas sidste kejser Puyi [26] var noget lignende denne embedsmands. Fængslet i KKP's celler og se folk blive dræbt den ene efter den anden, tænkte han at han snart skulle dø. For at leve tillod han sig selv at blive hjernevasket og samarbejdede med fangevogterne. Senere skrev han en selvbiografi *Den Første Halvdel af Mit Liv*, som blev brugt af KKP som et heldigt eksempel på ideologisk reformering.

Ifølge moderne medicinske studier er mange ofre for intensiv pression og isolation et bytte for en unormal følelse af afhængighed af deres bortførere hvilket er kendt som Stockholm syndromet. Ofrenes humør - glæde eller vrede, fryd eller sorg - ville være dikteret af deres bortføreres humør. Den mindste gunst til ofrene vil blive modtaget med den dyb taknemmelighed. Der er beretninger hvori ofrene udvikler "kærlighed" til deres bortførere. Dette psykologiske fænomen har længe været brugt med held af KKP, både mod dets fjender og til at kontrollere og reformere dets medborgeres sind.

Partiet er yderst ondsindet

Størstedelen af KKP's generalsekretærer er blevet brændemærket som antikommunister. Klart at KKP har sit eget liv, med dets eget uafhængige legeme. Partiet styrer embedsmændene og ikke omvendt. I "Sovjetområderne" i Jiangxi provinsen, mens KKP var omringet af KMT og dårligt kunne overleve, udførte det stadigvæk interne udrensningsoperationer med påskuddet at slå hårdt ned på "Anti-Bolshevik (AB) korpset," henrettede dets egne soldater om natten eller stenede dem til døde for at spare kugler. I den nordlige Shaanxi provins, klemte inde mellem japanerne og KMT, begyndte KKP Yan'an rektificeringsbevægelsen med masseudrensning og dræbte talrige mennesker. Denne type gentagne massakre i en så massiv målestok forhindrede ikke KKP i at udvide sin magt for til sidst at herske over hele Kina. KKP udvidede dette mønster med indbyrdes rivalisering og gensidig dræben hinanden fra det lille sovjetområde til hele Kina.

KKP er som en ondartet svulst: under dets hurtige udvikling er centret for svulsten allerede død, men den fortsætter med at sprede sig til sunde organismer på ydersiderne. Efter at organismene og kroppene er infiltreret, vokser der nye svulster frem. Ligegyldigt hvor god eller dårlig en person er til at begynde med, efter at have sluttet sig til KKP vil han eller hun blive en del af dets ødelæggende kraft. Jo mere hæderlig en person er, jo mere ødelæggende vil han blive. Uden tvivl vil denne KKP svulst fortsætte at vokse indtil der ikke er mere tilbage at ernære sig af. Så vil canceren sikkert dø.

Grundlæggeren af KKP, Chen Duxiu, var en intellektuel og en leder af Fjerde Maj studenterbevægelsen. Han viste sig ikke selv at være nogen tilhænger af vold og advarede KKP medlemmer at hvis de forsøgte at omvende KMT til den kommunistiske ideologi eller var for meget interesseret i magt, ville det bestemt føre til et anstrengt forhold. Samtidig med at være én af de mest aktive i Fjerde Maj bevægelsen var Chen også tolerant. Men han var den første til at blive brændemærket som "højreopportunist."

En anden KKP leder, Qu Qiubai, troede på at KKP medlemmer skulle deltage i slag og stridigheder, organisere opstande, vælte myndigheder og bruge ekstreme midler for at genoprette den kinesiske samfund til normal funktion. Men han tilstod før sin død, "Jeg ønsker ikke at dø som revolutionær. Jeg har forladt jeres bevægelse for længe siden. Jo, historien har spillet os et puds og bragt mig, en intellektuel, på den politiske scene af revolution og holdt mig der i mange år. Til sidst kunne jeg ikke overvinde mine egne gentleman begreber. Jeg kan ikke blive en kriger fra den proletariske klasse når alt kommer til alt." [27]

KKP lederen Wang Ming, argumenterede på Kominterns råd for enhed med KMT i krigen mod japanerne, i stedet for at udvide KKP's base. Ved KKP møderne kunne Mao Zedong and Zhang Wentian [28] ikke overtale denne kammerat. De kunne heller ikke afsløre sandheden om deres situation: på grund af den røde hærs begrænsede militære styrke ville de ikke være i stand til at holde stand mod blot én division japanere på egen hånd. Hvis KKP mod sund fornuft skulle have besluttet sig for at kæmpe, så ville Kinas historie sikkert være anderledes. Mao Zedong blev tvunget til at være tavs ved møderne. Senere blev Wang Ming udstødt, først som "venstreflyger" og blev derpå brændemærket som opportunist af højrefløjens ideologi.

Hu Yaobang, endnu en partisekretær, som blev tvunget til at træde tilbage januar 1987, havde genvundet folkets støtte til KKP ved at bringe retfærdighed til mange uskyldige ofre som var blevet kriminaliseret under kulturrevolutionen. Dog blev han til sidst sparket ud.

Zhao Ziyang, den allersene faldne sekretær [29], ønskede at hjælpe KKP med at fremme reformer. Dog bragte hans handlinger ham alvorlige følger.

Så, hvad kan hver ny KKP leder få udrettet? Virkelig reformering af KKP ville medføre dets død. Reformatorerne ville hurtigt få frataget deres magt af KKP. Der er en vis grænse for hvad et KKP medlem kan gøre for at omdanne KKP systemet. Så der er ingen chance for at KKP skal lykkes med reformation.

Hvis alle partilederne var blevet forvandlet til "dårlige mennesker," hvordan kunne KKP have udvidet revolutionen? I mange tilfælde, når KKP var på toppen - også var mest ondskabsfuldt - så slog deres højeste embedsmænd fejl på deres poster. Dette var fordi deres grad af ondskab ikke imødekom den høje standard hos partiet, som igen og igen kun har udvalgt de ondeste. Mange partiledere endte deres politiske liv i tragedie, men partiet har overlevet. De KKP ledere som overlevede deres stillinger var ikke de som kunne øve indflydelse på partiet, men de der kunne forstå partiets onde hensigter og følge dem. De forstærkede KKP's evne til at overleve under krise og hengav sig totalt til partiet. Intet under at parti medlemmer var i stand til at kæmpe mod himlen, kæmpe mod jorden og kæmpe mod andre mennesker. Men de kunne aldrig være mod partiet. De er partiets tamme værktøjer eller højt regnet symbiotisk forbundet med partiet.

Skamløshed er blevet en fremragende egenskab hos KKP i dag. Ifølge partiet er alle fejl begået af de enkelte partiledere, f.eks. Zhang Guotao [30] Firebanden [31]. Mao Zedong blev af partiet bedømt til at have tre dele fejl og syv dele gode ting, mens Deng Xiaoping bedømte sig selv til at have fire dele fejl og seks dele gode ting, men partiet selv tog aldrig fejl. Selv om partiet tog fejl, ja, så er det partiet selv som har rettet fejlene. Derfor beder partiet dets medlemmer om at "se fremad" og "ikke lade sig vikle ind i fortidens opgørelser." Meget kunne ændres: Kommunistparadiset er gjort til et beskedent mål som socialistisk føde og husly; Marxisme-Leninisme er erstattet af de "Tre Repræsentationer." Folk bør ikke være overrasket hvis KKP skulle være fortalere for demokrati, åbne for frihed til overbevisning, opgive Jiang Zemin fra den ene dag til den anden eller omgøre forfølgelsen af Falun Gong, hvis det vurderes at være nødvendigt for at opretholde dets kontrol. Der er ét som aldrig ændres hos KKP: den grundlæggende forfølgelse af partiets mål - overlevelse og opretholdelse af magten og kontrollen.

KKP har blandet vold, terror og intensiv indoktrinering sammen til at danne dets teoretiske grundlag, som igen er blevet til partinatur, partiets højeste principper, ånden hos dets lederes, hele partimaskineriet og kriterierne for alle KKP medlemmers handlinger. Kommunistpartiet er hårdt som stål og dets disciplin er så solidt som jern. Alle medlemmers hensigter må stemme overens, og alle medlemmers handlinger må fuldstændigt opfylde partiets politiske dagsorden.

Slutning

Hvorfor har historien valgt kommunistpartiet frem for alle andre politiske kræfter i Kina? Som vi alle ved, er der i denne verden to kræfter, to valg. De ene er det gamle og onde, hvis mål det er at gøre ondt og vælge det negative. Det andet er det retsindige og gode som vil vælge det retlinede og godhjertede. KKP blev valgt af de gamle kræfter. Grunden til det valg er præcist fordi KKP har samlet al ondskab i verden, kinesisk eller udenlandsk, fortidigt eller nuværende. Det er en typisk repræsentant for de onde magter. KKP udnyttede til det yderste folks medfødte uskyld og godhjertethed til at snyde og lidt efter lidt har det vundet frem ved at opbygge den nuværende kapacitet til ødelæggelse.

Hvad mente partiet da det påstod at der ikke ville være noget nyt Kina uden kommunistpartiet? Fra dets grundlæggelse i 1921 indtil det tog den politiske magt i 1949 viser beviserne klart at uden bedrag og vold ville KKP ikke være ved magten. KKP er forskellig fra alle andre organisationstyper derved at det følger en fordrejet Marxisme-Leninisme ideologi og gør som det har lyst til. Det kan forklare alt hvad det gør med høje teorier og behændigt forbinde dem med visse dele af masserne, herved "retfærdiggøres" dets handlinger. Det sender propaganda i radioen hver dag og iklæder dets strategier med forskellige principper og teorier og beviser at det selv altid har ret.

KKP's udvikling har været en proces af akkumulering af ondskab, uden noget som helst hæderligt. KKP's historie fortæller os netop om dets ulovlighed. Det kinesiske folk valgte ikke KKP, tværtimod, KKP påtvang det kinesiske folk kommunismen, det fremmede onde spøgelse ved at anvende de onde træk det har arvet fra kommunistpartiet - ondskab, bedrag, provokation, slippe samfundets bæreme løs, spionage, røveri, stridigheder, udslettelse og kontrol.

Noter:

- [1] Fra den kommunistiske kampsang "Internationale."
- [2] Fra Mao's "Rapport om undersøgelse af bondebevægelsen i Hunan" (marts 1927).
- [3] Et kinesisk folkesagn. Den hvidhårede pige er historien om en kvindelig udødelig der bor i en hule og har overnaturlige evner til at belønne dyd og straffe laster, støtte den retsindige og lægge bånd på det onde. Men i det "moderne" kinesiske drama, opera og ballet blev hun beskrevet som en pige som blev tvunget til at flygte til en hule efter at hendes fader var blevet slået ihjel for at nægte at lade hende gifte med en gammel godsejer. Hun blev hvidhåret på grund af mangelfuld ernæring. Dette blev et af mest velkendte "moderne" dramaer i Kina og provokerede klassehad mod godsejere.
- [4] Pjalteproletariatet, rått oversat som arbejdere der er gået til bunds. Udtrykket identificerer klassen af udstødte, degenererede eller undergrunds elementer som udgør en del af befolkningen i industriområder. Det omfatter tiggere, prostituerede, bandemedlemmer, pengeafpressere, bedragere, småkriminelle, vagabonder, kronisk arbejdsløse eller uanbringelige, folk som er blevet kasseret af industrien og alle slags deklasserede, degraderede og degenererede elementer. Udtrykket blev udmøntet af Marx i *Klassekampen i Frankrig, 1848-1850*.
- [5] Zhou Enlai (5. marts 1898 – 8. januar 1976), var nummer to i rang efter Mao i KKP's historie. Han var en ledende skikkelse i KKP og statsminister i Folkerepublikken Kina fra 1949 til sin død.
- [6] Gu Shunzhang var oprindelig én af cheferne bag KKP's specialagentsystem. I 1931 blev han arresteret af KMT og hjalp dem med at afsløre mange af KKP's hemmelige agenter. Alle otte medlemmer af Gu's familie blev senere stranguleret til døde og begravet i den franske koncession i Shanghai. Se "The KKP's History of Assassinations" for mere information vedrørende dette emne (<http://english.epochtimes.com/news/4-7-14/22421.html>).
- [7] Krigen mellem KKP og KMT i juni 1946. Krigen var kendetegnet ved tre på hinanden følgende kampanjer: Liaoxi-Shenyang, Huai-Hai og Beijing-Tianjin, hvorefter KKP væltede KMT's styre, hvilket førte til grundlæggelse af Folkerepublikken Kina, den 1. oktober 1949.
- [8] Chiang Kai-shek, KMT's leder, drog senere i eksil og blev regent over Taiwan.
- [9] Hu Zongnan (1896-1962), som kom fra Xiaofeng grevskabet (nu en del af Anji grevskab), Zhejiang provins, blev i rækkefølge vicekommandoofficer, fungerende kommandoofficer og stabschef ved KMT's sydvestlige militære og administrative hovedkvarter.
- [10] Li Xiannian (1909-1992), én af KKP's øverste ledere. Han blev Kinas præsident 1983. Han spillede en vigtig rolle ved at hjælpe Deng Xiaoping med at genvinde magten oktober 1976 ved afslutningen på kulturrevolutionen.
- [11] Da KKP påbegyndte jordreformen, opdelte det folk i klasser. Blandt de vedtagne fjendeklasser var intellektuelle indføjede efter godsejere, reaktionære, spioner, osv. og stod som nummer 9.
- [12] Fra et digt af Sima Qian (ca. 145-135 f.Kr. til ca. 87 f.Kr.), en historiker og lærd i det vestlige Han dynasti. Hans berømte digt siger, "Alle skal dø; man dør enten mere højtideligt end Taishan bjerget eller lettere end en fjer." Taishan er et af de vigtigste bjerge i Kina.
- [13] Yang Kuisong: En oversigt over den finansielle støtte som Moskva ydede til det kinesiske kommunistparti fra 1920'erne til 1940'erne (1), "No. 27, netudgave fra det 21. århundrede (30. juni 2004). Website: <http://www.cuhk.edu.hk/ics/21c/supplem/essay/040313a.htm> (på kinesisk). Forfatteren Yang Kuisong var forsker i nutidshistorie ved det kinesiske akademi for samfundsvidenskab. Nu er han professor ved afdelingen for historie ved Beijings universitet og gæsteforsker ved Østkinas pædagogiske universitet.
- [14] Den nordlige ekspedition var et militært felttog anført af Chiang Kai-shek 1927 med det formål at forene Kina under KMT's styre og afslutte lokale krigsherrers styre. Det lykkedes stort set at opnå dette mål. Under den nordlige ekspedition havde KKP en alliance med KMT.
- [15] Den revolutionære bevægelse under KKP-KMT alliancen præget af den nordlige ekspedition.
- [16] Sun Yat-sen (1866-1925), grundlægger af det moderne Kina.
- [17] Den nationale revolutionære armé kontrolleret af KMT var republikken Kinas nationale hær. Under perioden med KKP-KMT alliancen inkluderede den KKP medlemmer som sluttede sig til alliancen.
- [18] Den 12. april 1927 indledte KMT anført af Chiang Kai-shek en militær operation mod KKP i Shanghai og flere andre byer. Mere end 5000 til 6000 KKP medlemmer blev taget til fange og mange af dem blev dræbt i Shanghai mellem den 12. april og slutningen af 1927.
- [19] Jinggangshan bjergområdet anses som KKP's første revolutionære base på landet og kaldes "den røde armés vugge."
- [20] Liaoxi-Shenyang, Beijing-Tianjin og Huai Hai slagene var de tre vigtigste slag KKP udkæmpede med KMT fra september 1948 til januar 1949 som udslettede mange af KMT's elitetropper. Millioner af liv gik

tabt i disse tre slag.

[21] Lin Biao (1907-1971), én af de øverste KKP ledere, tjente under Mao Zedong som medlem af Kinas pilotbureau, som viceformand og som forsvarsminister (1959). Lin anses som arkitekten bag Kinas store kulturrevolution. Lin blev udnævnt til Mao's efterfølger i 1966, men faldt i unåde i 1970. Lin havde en anelse om sit fald og det rapporteredes at han blev indblandet i et kupforsøg og forsøgte at flygte til Sovjetunionen da det påståede komplot blev afsløret. Under hans flugtforsøg fra forfølgelsen havarede hans fly i Mongoliet hvilket resulterede i hans død.

[22] Qu Qiubai (1899-1935) er én af KKP's første ledere og berømte venstrefløjsskribenter. Han blev fanget af KMT den 13. februar 1935 og døde den 18. juni samme år.

[23] De "Tre Repræsentationer" blev oprindeligt nævnt i en tale af Jiang Zemin februar 2000. Ifølge denne doktrin må partiet altid repræsentere udviklingstendensen hos Kinas avancerede produktivkræfter, orienteringen hos Kinas avancerede kultur og de grundlæggende interesser hos de overvældende flertal af det kinesiske folk.

[24] Zhang Bojun (1895-1969) var én af grundlæggerne af "Kinas Demokratiske Liga," et demokratisk parti i Kina. Han blev i 1957 klassificeret som Nummer 1 højretilhænger af Mao Zedong, og han var én af de få højretilhængere som ikke fik oprejsning efter kulturrevolutionen.

[25] Luo Longji (1898-1965) var én af grundlæggerne af "Kinas Demokratiske Liga." Han blev klassificeret som "højretilhænger" i 1958 af Mao Zedong, og han var én af de få højretilhængere som ikke fik oprejsning efter kulturrevolutionen.

[26] Pu-yi, Manchurisk navn Aisin Gioro (1906-1967), den sidste kejser (1908-1912) af Kina, regerede under navnet Hsuan T'ung. Efter hans abdikation tilstod den nye republikanske regering ham en stor regeringspension og tillod ham at bo i den forbudte by i Beijing indtil 1924. Efter 1925 boede han i den japanske koncession i Tianjin. I 1934 blev han som regent under navnet K'ang Te kejser i den japanske marionetstat Manchukuo, eller Manchuriet. Han blev fanget af russerne i 1945 og holdt som deres fange. I 1946 vidnede Pu Yi ved Tokio krigsforbryderretssagen at han havde været de japanske militaristers ufrivillige redskab og ikke, som de påstod, et instrument for manchurisk selvbestemmelse. I 1950 blev han overgivet til de kinesiske kommunister og han var fængslet i Shenyang indtil 1959 da Mao Zedong tilstod ham amnesti.

[27] Fra Qu Qiubai, "Nogle få ord mere" den 23. maj 1935 før han døde den 18. juni 1935.

[28] Zhang Wentian (1900-1976), en vigtig KKP leder siden 1930'erne. Han var viceudenrigsminister i Kina fra 1954 til 1960. Han blev forfulgt til døde i 1976 under kulturrevolutionen. Hans sag blev omgjort i august 1979.

[29] Den sidste af ti KKP generalsekretærer som blev fjernet på grund af hans uenighed om at bruge magt for at afslutte studenterdemonstrationerne på Tiananmen pladsen i 1989.

[30] Zhang Guotao (1897-1979), én af KKP's grundlæggere. Han blev ekskluderet fra KKP i april 1938. Han rejste til Taiwan i november 1948, derpå til Hongkong i 1949. Han emigrerede til Canada i 1968.

[31] "Firebanden" blev dannet af Mao Zedong's hustru Jiang Qing (1913-1991), Shanghai propagandaafdelingens funktionær Zhang Chunqiao (1917-1991), litteraturkritiker Yao Wenyuan (1931) og Shanghai sikkerhedsvagt Wang Hongwen (1935-1992). De fik magt under den store kulturrevolution (1966-1976) og dominerede kinesisk politik i de tidlige 1970'ere.

(Opdateret den 30. december 2004)

中文 [Klik her for at læse den originale artikel på Kinesisk](#)

Copyright 2000 - 2005 Epoch Times International

Link til denne artikel på engelsk: <http://en.epochtimes.com/news/4-12-13/24830.html>